

Na Pacyfiku pęka amerykański sarkofag nuklearny

27 maja 2019

Istnieje niebezpieczeństwo zatrucia Pacyfiku przez odpady radioaktywne pochodzące z prób jądrowych przeprowadzonych przez Stany Zjednoczone w latach 1946-1958. Zostało to ogłoszone podczas spotkania w stolicy stanu wyspiarskiego Fidżi w Suva. Informacje ujawnił António Guterres – Sekretarz Generalny ONZ.

Hildi Heinee, prezydent Wysp Marshalla, jest poważnie zaniepokojona tym, że istnieje ryzyko wycieku odpadów radioaktywnych, które zostały tam zatopione. Obecny stan betonowej kopuły cmentarzyska substancji radioaktywnych szybko się pogarsza.

Sekretarz generalny ONZ mówi o składowaniu około 85 tys. metrów sześciennych odpadów radioaktywnych pod betonową kopułą, zbudowaną przez Stany Zjednoczone w gigantycznym kraterze utworzonym na wyspie Runit (Eniwetok Atoll, Wyspy Marshalla) po próbie jądrowej w maju 1958 roku. Zrzucano tam skażoną ziemię i radioaktywne popioły z wielu innych wysp, na których Waszyngton wysadził ładunki jądrowe i wodorowe. Wszystkie te odpady zalano betonem o grubości warstwy zaledwie 45 cm.

Miejscowi nazywają to radioaktywne miejsce trumną nuklearną. W betonie odsłoniętym przez dziesięciolecia pojawiły się pęknięcia, które pod wpływem silnych tropikalnych cyklonów będą się powiększać. To z kolei może doprowadzić do całkowitego zniszczenia kopuły i wycieku radioaktywnych odpadów do oceanu.

„Wszyscy wiemy, że Pacyfik stał się miejscem destrukcyjnych

testów jądrowych” – powiedział Guterres. „Konsekwencje tego były bardzo dramatyczne dla zdrowia ludzkiego i zanieczyszczenia wód oceanicznych”. Mieszkańcy regionu nadal potrzebują pomocy w eliminowaniu skutków testów jądrowych.

Od 1946 do 1958 roku Pentagon przeprowadził 67 testów broni jądrowej na ziemi, w powietrzu i z łodzi podwodnej na Wyspach Marshalla (tj. około jedna eksplozja raz na dwa miesiące).

W 1952 r. na atolu Eniwetok przeprowadzono pierwszy na świecie test broni termojądrowej. Najbardziej znany test o nazwie kodowej Bravo miał miejsce na tym samym atolu 01 marca 1954 r. Wybuchła wówczas bomba wodorowa o mocy 15 megaton, czyli tysiąc razy więcej niż moc bomby zrzuconej na Hiroszimę w sierpniu 1945 r. Radioaktywny popiół osiadł na powierzchni 7 tysięcy mil kwadratowych (ponad 18 tysięcy kilometrów kwadratowych). Według Ministra Zdrowia Wysp Marshalla, skażone miejsce pokryte było białą substancją proszkową. „Nikt nie wiedział, że były to opad radioaktywny i dzieci bawiły się w tej pianie”.

Wybuchy jądrowe spowodowały, że kilka wysp zostało dosłownie zniszczonych. Inne, według międzynarodowych ekspertów, prawie na zawsze pozostaną niezdatne do zamieszkania z powodu wysokiego poziomu promieniowania. Według rządu Wysp Marshalla śmiertelność z powodu raka jest jedną z najwyższych na świecie.

Prace nad wyeliminowaniem skutków wybuchów jądrowych i odkażeniem terytorium rozpoczęły się w 1977 roku. Cztery tysiące żołnierzy amerykańskich wysłano na Wyspy Marshalla w celu zebrania i zmagazynowania 73 tysięcy metrów sześciennych radioaktywnej gleby. Prace nad stworzeniem nuklearnego sarkofagu na wyspie Runit zostały zakończone w przeciągu trzech lat. Sześciu uczestników tej operacji, na którą wydano 218 milionów dolarów, zmarło w trakcie pracy. Założono, że betonowy sarkofag stanie się tymczasową ochroną, dopóki nie zostanie wynaleziona bardziej niezawodna metoda usuwania

odpadów jądrowych. Jednak w ciągu ostatnich czterdziestu lat nic nowego nie zostało wymyślone i zrobione w tej sprawie.

Według doniesień mediów wśród substancji radioaktywnych zakopanych na Runite są najbardziej niebezpieczne z nich, tj. pluton-239, którego okres półtrwania wynosi 24 100 lat. Eksperci twierdzą, że tylko dach nuklearnego sarkofagu jest wykonany z betonu, a jego ściany i dno są pochodzenia naturalnego. Dlatego nie mają wątpliwości, że woda morska przeniknęła już do wnętrza sarkofagu, a zniszczenie betonowej kopuły tylko pogorszy i tak już niebezpieczną sytuację. Tymczasem rząd Wysp Marshalla, który od 1986 roku pozostaje w wolnym związku ze Stanami Zjednoczonymi, nie dysponuje żadnymi środkami na wzmocnienie pokrywy trumny jądrowej.

Autorstwo: tallinn

Źródło: ZmianyNaZiemi.pl